

Obdrží do vlastních rukou :
Dle rozdělovníku:

SPISOVÁ ZNAČKA
OÚPSŘ 357/2015 - 330 - rozh.

OPRÁVNĚNÁ ÚŘEDNÍ OSOBA / LINKA / E-MAIL
Ing. Martina Poláková/ 485 226 409
martina.polakova@kraj-lbc.cz

LIBEREC
12. února 2016

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Libereckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, jako správní orgán věcně a místně příslušný podle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zák. č. 129/2000 Sb., o krajích v platném znění, ust. § 89 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dále jen správní řád) přezkoumal na podkladě odvolání ze dne 23.10.2015 společnosti ENTERGEO, SE, IČO 24217387, se sídlem Podnikatelská 267, Praha 9 (v řízení je společnost zastoupena společností CHEMTEC engineering spol. s r.o., IČO 62740296, se sídlem Alešova 147/10, Ústí nad Labem, odvolání však bylo podáno samostatně účastníkem řízení), rozhodnutí Městského úřadu Tanvald, odboru stavebního úřadu a životního prostředí, spis. zn. MěÚT/21785/2014/SÚ a ŽP, č.j. MěÚT/18251/2015/SÚ a ŽP ze dne 12.10.2015, kterým byla dle ust. § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon), zamítnuta žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Hloubkové vrtý pro využití geotermální energie Tanvald - geotermální teplárna s elektrárnou“ na p.p.č. 110/7, 110/11, 2009, 110/12, 110/2, st.p.č. 987, 69/2 a 915/1 v k.ú. Tanvald, v obci Tanvald, a podle ust. § 90, odst. 1, písm. b) správního řádu takto:

Rozhodnutí Městského úřadu Tanvald, odboru stavebního úřadu a životního prostředí, spis. zn. MěÚT/21785/2014/SÚ a ŽP, č.j. MěÚT/18251/2015/SÚ a ŽP ze dne 12.10.2015, kterým byla dle ust. § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon) zamítnuta žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Hloubkové vrtý pro využití geotermální energie Tanvald - geotermální teplárna s elektrárnou“ na p.p.č. 110/7, 110/11, 2009, 110/12, 110/2, st.p.č. 987, 69/2 a 915/1 v k.ú. Tanvald, v obci Tanvald

se ruší

a věc se vrací k novému projednání.

Rozhodnutím Městského úřadu Tanvald, odboru stavebního úřadu a životního prostředí, spis. zn. MěÚT/21785/2014/SÚ a ŽP, č.j. MěÚT/18251/2015/SÚ a ŽP ze dne 12.10.2015, byla dle ust. § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon) zamítnuta žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Hloubkové vrtý pro využití geotermální energie Tanvald - geotermální teplárna s elektrárnou“ na p.p.č. 110/7, 110/11, 2009, 110/12, 110/2, st.p.č. 987, 69/2 a 915/1 v k.ú. Tanvald, v obci Tanvald.

Proti tomuto správnímu rozhodnutí bylo podáno odvolání ze dne 23.10.2015 společností ENTERGEO, SE, IČO 24217387, se sídlem Podnikatelská 267, Praha 9 (v řízení je společnost zastoupena společností CHEMTEC engineering spol. s r.o., IČO 62740296, se sídlem Alešova 147/10, Ústí nad Labem, odvolání však bylo podáno samostatně). V odvolání jsou uvedeny zejména následující skutečnosti:

Na úvod svého odvolání odvolatel navrhuje, aby odvolací orgán změnil napadené rozhodnutí ve prospěch podané žádosti, popřípadě, aby napadené rozhodnutí zrušil a vrátil k novému projednání. Dále odvolatel sumarizuje odůvodnění zamítnutí žádostí dle jednotlivých ustanovení § 90 stavebního zákona, tak jak to učinil stavební úřad a podrobně se k nim vyjadřuje:

V první řadě odvolatel upozorňuje na skutečnost, že vesměs všechny argumenty stavebního úřadu směřují k podzemní části záměru, která však spadá do působnosti horního zákona a podléhá tedy povolení ze strany Obvodního báňského úřadu, jak vyplývá z vyjádření Obvodního báňského úřadu pro území krajů Libereckého a Vysočina ze dne 18.6.2015, č.j. SBS 11857/2015.

K bodu 1 odvolatel uvádí, že se ztotožňuje s názorem stavebního úřadu o tom, že stavba je umístěna v souladu s územním plánem.

K bodu 2 však odvolatel uvádí, že jelikož má obec Tanvald schválený územní plán, je posouzení stavby z hlediska cílů a úkolů územního plánování relativně snadné, když ty jsou zakotveny již v územním plánu. Ochrana architektonických a urbanistických hodnot v území je vyjádřena dle odvolatele pomocí regulativů, jež jsou na úrovni územního plánu zachyceny v definici funkčních ploch a jejich regulačních prvků. Odvolatel se domnívá, že pokud stavební úřad chce nějakým jiným způsobem chránit architektonické a urbanistické hodnoty území, pak může tento požadavek uplatnit formou podmínky do územního rozhodnutí pro zpracování dokumentace stavby. Odvolatel je tedy toho názoru, že již v územním plánu jsou posouzeny cíle a úkoly územního plánování, které jsou závazné. Dále odvolatel polemizuje s argumentací stavebního úřadu, kdy vyvrací některé jeho argumenty. Konkrétně se odvolatel vyjadřuje k argumentu stavebního úřadu, že záměr má být umístěn prakticky ve středu města, kdy odvolatel uvádí, že žádný právní předpis ani stavební zákon nestanovuje žádná omezení pro umístění záměru ve středu města, kdy znovu upozorňuje, že stavba je v souladu s územním plánem. Dále odvolatel polemizuje s použitým termínem „experiment“, kdy tento termín není odvolateli znám a je dle jeho názoru nesrozumitelný. Pokud by tento pojem značil proces, který je nevyzkoušený, pak s tímto odvolatel nemůže souhlasit, v dokumentaci je uvedeno, že záměr bude prováděn běžnými známými postupy pod dohledem příslušných státních orgánů s použitím certifikovaných zařízení a to jak v nadzemní části, tak i v podzemní části, jež je však předmětem posouzení báňského úřadu. Dále odvolatel upozorňuje, že veškeré možné negativní dopady na občany byly projednány v rámci posouzení EIA a v rámci veřejného projednání, tyto obavy byly promítnuty do námitek, které byly v rámci rozhodnutí vypořádány tak, že je stavební úřad zamítl. Všechny dotčené orgány vydaly souhlasná závazná stanoviska.

K názoru stavebního úřadu, že proti sobě stojí veřejný a soukromý zájem odvolatel uvádí, že v první řadě jde pouze o tvrzení, které není nijak upřesněno. Dále není jasné, z čeho tak stavební úřad usuzuje, že je validita tohoto tvrzení umocněna podpisem námitek, když tyto námitky stavební úřad vesměs neakceptuje, dochází tak dle odvolatele k rozporu v tvrzení. Odvolatel dále uvádí, že tato skutečnost se neshoduje se závěry koordinovaného stanoviska, které bylo vydáno taktéž Městským úřadem Tanvald, stejně tak jako zamítavé rozhodnutí ve věci samé. Dále odvolatel uvádí, že neexistuje jeden veřejný zájem, v jednom případě je možné nalézt více veřejných zájmů a je nutné vyhodnotit, které veřejné zájmy upřednostnit, nelze spatřovat veřejný zájem jako argument proti zakázání všeho, odvolatel uvádí na podporu svého tvrzení i judikaturu soudů. Odvolatel znovu opakuje, že veřejný zájem je chráněn dotčenými orgány a na stavebním úřadu je tyto veřejné zájmy,

kteře by byly případně ve střetu, koordinovat, všechna závazná stanoviska dotčených orgánů byla kladná. Dále odvolatel uvádí, že stavební úřad odkazuje na nutnost posouzení záměru na krajské úrovni, v tomto odvolatel nevidí konkrétní souvislost s daným územním řízením.

K bodu 3 odvolatel uvádí, že závěr stavebního úřadu v tomto bodu je nedostatečně odůvodněný, a tím pádem nepřezkoumatelný. Odvolatel uvádí, že stavební úřad pouze konstatuje svá tvrzení bez jakýchkoliv důkazů. Odvolatel uvádí, že si stavební úřad ve své argumentaci zaměřuje termíny nadmístní význam a nadmístní vliv, kdy pojem nadmístní význam se využívá v případě a tvorbě zásad územního rozvoje, kde je vyhrazen stavbám typu železniční koridor nebo dálnice. Bez další argumentace dle odvolatele stavební úřad uvádí, že stavba (její podzemní část) bude mít vliv na širší území, kdy k tomu znovu odvolatel opakuje, že podzemní část nespadá do kompetence posouzení stavebního úřadu. Dále dle odvolatele nemůže obstát ani argument, že stavba je umístěna v blízkosti okolních obcí a jde tedy o nadmístní záměr. Odvolatel k tomu uvádí, že každý občan mohl do řízení jako účastník přihlásit, pokud se cítil dotčený na svých právech, stavební úřad předmětné řízení řádně vyvěsil na úřední desce.

Dále odvolatel uvádí, že pokud stavební úřad měl pochybnosti o tom, že má všechny potřebné doklady k vyřízení žádosti a požaduje další prověření ze strany krajského úřadu, nemůže pak následně tvrdit, že má všechny podklady před vydáním rozhodnutí k dispozici a je možné se s nimi seznámit. (viz ust. § 36 odst. 3 správního řádu).

K bodu 4 odvolatel uvádí, že se závěrem stavebního úřadu v tomto bodu souhlasí.

K bodu 5 odvolatel uvádí, že pokládá za pochybení, že se stavební úřad ztotožňuje s námitkou Města Tanvald, když dle odvolatele neměl stavební úřad k námitce přihlídnout, protože nebyla splněna podmínka ust. § 89 odst. 3 a 4 stavebního zákona. Dále odvolatel uvedl, že námitka ohledně umístění stavby ve středu města mohl stavební úřad vypořádat s odkazem na územní plán. Dále námitka obsahuje odkaz na negativní vlivy, které však nejsou specifikovány. Dále je zde uveden odkaz na veřejný zájem bez bližší specifikace tohoto veřejného zájmu.

Podrobnější zdůvodnění odvolání je uvedeno přímo v odvolání.

Odvolací orgán nejprve posoudil, zda jsou naplněny podmínky řádně podaného odvolání, pokud jde o jeho přípustnost a včasnost. Bylo zjištěno, že odvolání bylo podáno oprávněným subjektem ve smyslu ust. § 81 odst. 1 a ust. § 83 správního řádu, bylo podáno včas, je proto přípustné a je možné o něm rozhodnout jedním ze stanovených způsobů uvedených v ust. § 90 správního řádu.

Odvolací orgán přezkoumal soulad odvoláním napadeného rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání, s právními předpisy, kdy správnost napadeného rozhodnutí se přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží, kdy tímto postupem není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Ze spisového materiálu odvolací orgán zjistil tyto rozhodné skutečnosti:

Dne 15.12.2014 byla podána žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Hloubkové vrty pro využití geotermální energie Tanvald – geotermální teplárna s elektrárnou“ na ppč. 110/7, 110/11, 2009, 110/12, 110/2, stpč. 987, 69/2 a 915/1 k.ú. Tanvald, v obci Tanvald. Tímto dnem bylo územní řízení zahájeno, jelikož však návrh nebyl úplný a nebyl doložen všemi podklady a stanovisky potřebnými pro jeho řádné posouzení, byl žadatel dne 13.1.2015 vyzván k doplnění návrhu a

územní řízení bylo usnesením přerušeno. Návrh byl doplněn dne 16.6.2015. Stavební úřad oznámil dne 29.6.2015 zahájení územního řízení. Protože k související části navrhovaného záměru (k části „Hloubkové vrty pro využití geotermální energie Tanvald I“) bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení této související části záměru na životní prostředí, nařídil stavební úřad k projednání předložené žádosti veřejné ústní jednání na den 20.8.2015. O průběhu veřejného ústního jednání byl sepsán protokol, který je součástí spisu. Stavební úřad upustil od ohledání na místě, které neshledal jako účelné. Dle ustanovení § 9b odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění (dále jen zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), se navazující řízení, kterým bylo i toto územní řízení, vždy považuje za řízení s velkým počtem účastníků podle § 144 správního řádu, a proto konání veřejného ústního jednání oznámil stavební úřad účastníkům řízení, dotčeným orgánům a veřejnosti veřejnou vyhláškou. V souladu s ustanovením § 89 odst. 1 stavebního zákona v oznámení o zahájení územního řízení stavební úřad upozornil, že závazná stanoviska dotčených orgánů, námítky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto. Stavební úřad dne 12.10.2015 vydal rozhodnutí, proti kterému bylo podáno výše uvedené odvolání.

K odvolání se vyjádřili účastníci řízení – Spolek Tanvald 21. století o.s.k, Ludmila Hlaváčková, Martin Hlaváček, ZO ČSOP Armillaria (samostatnou písemností) a dále v podpisovém archu (přiložený k dopisu ze dne 7.12.2015) uvedení účastníci řízení. Na uvedené vyjádření reagoval dopisem ze dne 18.1.2016 stavebník, který se ohradil proti některým tvrzením, které byly uvedeny v těchto vyjádřeních (podrobně viz dopis ze dne 18.1.2016).

Odvolací orgán po posouzení věci dospěl k závěru, že v napadeném rozhodnutí, jakož i v řízení, které vedl stavební úřad před jeho vydáním, byla zjištěna pochybení takového rázu, jež nebylo možné odstranit v odvolacím řízení, kdy stupeň jejich závažnosti byl takový, že odvolací orgán musel napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit stavebnímu úřadu zpět k novému projednání, podrobněji viz níže.

V první řadě se odvolací orgán musel vypořádat s otázkou, zda je možné přisvědčit názoru stavebního úřadu, že ačkoliv jsou části stavby (podzemní vrty a nadzemní část záměru) posuzovány dvěma správními orgány, předmětný záměr nelze z hlediska funkčnosti a samotného provozu posuzovat odděleně (tj. oddělit nadzemní část celé stavby, která byla předmětem žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby, od podzemní části - vrtů a podzemního výměníku, neboť tato část stavby má zásadní vliv na širší území).

Dle ust. § 79 odst. 2 písm. m) stavebního zákona důlní díla, důlní stavby pod povrchem, které podléhají schvalování a dozoru státní báňské správy podle horního zákona, nevyžadují vydání územního rozhodnutí ani územního souhlasu ze strany příslušného stavebního úřadu. V tomto případě se záměr skládá ze dvou částí (podzemní a nadzemní), kdy dle vyjádření obvodního báňského úřadu ze dne 18.6.2015, č.j. SBS 11857/2015 podzemní část (vrty) tohoto záměru vzniknou zvláštním zásahem do zemské kůry, a proto se považují za důlní díla tak, jak je stanoveno v ust. § 34 odst. 3 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (dále jen horní zákon), a tedy podléhají schvalování a dozoru státní báňské služby a ve smyslu stavebního zákona ust. § 79 odst. 2 písm. m) nevyžadují rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas příslušného stavebního úřadu.

Stavební záměr je však (i když jedna jeho část nevyžaduje vydání územního rozhodnutí) nutné hodnotit jako celek, a to s přihlédnutím ke všem dopadům na území, a to ze všech hledisek ust. § 90

stavebního zákona, zejména je nutné jako celek hodnotit jeho soulad s územním plánem a s cíli a úkoly územního plánování, tak i soulad s obecnými požadavky na využívání území, atd.

K uvedenému argumentu přispívá i skutečnost, že v ustanovení zákona 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě (dále jen zákon o hornické činnosti), konkrétně v ust. § 17, 18 a 18a, která se vztahují k řízení o povolení hornické činnosti, není žádným způsobem stanoveno, jaké aspekty při povolení této činnosti jsou správním orgánem zkoumány. Jednoduchou logikou pak lze vyvodit, že posouzení záměru z hledisek územního plánování, jeho úkolů a cílů a dalších skutečností uvedených v ust. § 90 stavebního zákona je v kompetenci stavebního úřadu při posouzení uvedeného záměru jako celku, kdy technologie na povrchu nemůže fungovat bez technologie pod povrchem a je nutné je posuzovat jako celek.

K tomuto názoru přispívá i ustálená judikatura soudu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 9 As 88/2008-301 ze dne 6. 8. 2009: začátek citace. „Podle názoru Nejvyššího správního soudu měl být návrh jako jeden záměr podroben posouzení vlivů na životní prostředí. Realizace této stavby a staveb zde v budoucnu předpokládaných totiž bude mít na životní prostředí dopad jako celek, vliv dílčích staveb je z tohoto hlediska irelevantní. Především, či právě z důvodu kvalitnější dopravní obslužnosti těchto budoucích staveb, má být také komunikační síť v daném místě zkvalitněna. Tyto informace byly a jsou správním orgánům podle všeho známy a zmíněnou skutečnost nepopírají. Stěžovatel b) v této souvislosti v podstatě toliko namítá, že konkrétní podoba veškeré budoucí zástavby na Pankráci mu není v dostatečné míře známa. Tento fakt sám o sobě však podle názoru kasačního soudu naopak klade zvýšené požadavky na odpovědný přístup stavebního úřadu v rámci jeho správního uvážení a komplexního posouzení již známého stavebního záměru jako celku. A to zvláště za situace, kdy pro předmětné území na základě zásad územního rozvoje nebyl pořízen regulační plán obce [§ 8 písm. c) stavebního zákona], který by jakožto nejpodrobnější typ územně plánovací dokumentace dle "starého" stavebního zákona, detailně určoval využití daného území. Pod tíhou těchto okolností a tímto úhlem pohledu vnímá kasační soud dělení stavby (tvrzení samostatnosti jednotlivých staveb, z nichž záměr sestává) jako účelové obcházení zákona. Nejvyšší právní soud si na tomto místě dovoluje na okraj poznamenat, že takové dělení by nasvědčovalo použití strategie tzv. "salámové metody".

Takto bývá v praxi neformálně označována taktika, která se v praxi používá pro strategii, kdy se kontroverzní nebo obtížné cíle a řešení, nejen ve stavebnictví při trasování silnic a dálnic, rozdělí na dílčí kroky a prosazují se postupně. Dle přesvědčení kasačního soudu by však namísto toho bylo v daném případě nanejvýš vhodné užít spíše metodu opačnou, kterou by bylo možno obrazně označit termínem "puzzle". “ Konec citace

Odvolací orgán k tomu uvádí, že tento postup uvedený v rozsudku soudu je nutné aplikovat i na tento případ, kdy není možné oddělit od sebe dvě části stavby, které spolu bezprostředně souvisí a kdy především v územním řízení před obecným stavebním úřadem je nutné zkoumat vlivy stavby jako celku na okolí, kdy k tomu je zmocněn právě obecný stavební úřad v ust. § 90 stavebního zákona a nikoliv báňský úřad, který postupuje podle zákon o hornické činnosti a nemá žádnou povinnost zkoumat úkoly a cíle územního plánování. Jak již tedy bylo několikrát řečeno, stavbu je nutné z hlediska územního plánování vnímat jako celek a tak správně stavební úřad tuto stavbu jako celek z hlediska posouzení záměrů dle ust. § 90 stavebního zákona zkoumal.

Dále se odvolací orgán ztotožňuje se stavebním úřadem i odvolatelem, že záměr je v souladu s územním plánem a odkazuje tak plně na odůvodnění stavebního úřadu.

Odvolací orgán se v rámci svého posouzení zabýval tvrzením, které namítal odvolatel, že v případě, že stavební záměr je v souladu s územním plánem, není pak již nutné posuzovat soulad záměru s úkoly a cíli územního plánování, protože dle názoru odvolatele je tato skutečnost splněna automaticky tím, že již územní plán musí být v souladu s úkoly a cíli územního plánování. Tomuto argumentu odvolací orgán nemohl přisvědčit, a to z důvodu, kdy územní plán je obecný dokument, který stanoví pouze základní koncepci rozvoje území, stanovuje urbanistické a architektonické koncepce území a nezkoumá konkrétní zájmy v území. Ani jednotlivé regulativy nejsou schopné obsáhnout celou řádku konkrétních případů, a úkoly a cíle územního plánování je nutné u každého záměru posuzovat samostatně a v návaznosti na konkrétní záměr v území. Z toho, je tedy nutné přisvědčit stavebnímu úřadu, že záměr správně posuzoval i v návaznosti na ust. § 18 a 19 stavebního zákona.

Tomuto výkladu svědčí i aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku čj. 5 As 122/2014 – 89 ze dne 20. 2. 2015 je jednoznačně předepsán postup stavebního úřadu v situaci, kdy územní plán neobsahuje v jednotlivých případech dostatečně konkrétní regulativy. Stavební úřad v takových případech posuzuje soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování: „*Lze tedy konstatovat, že nestanovuje-li územní plán pro stabilizované území v čl. 41a Vyhlášky konkrétní limity prostorového využití území, je při umísťování nové stavby do stabilizovaného území nutné brát ohled na souvislosti a charakter okolní zástavby a regulaci odvozovat od ní. Limity využití území je přitom třeba vykládat v souladu s cíli a úkoly územního plánování.*“

Citovaný rozsudek se sice týkal posuzování prostorové regulace, nicméně lze jej vztáhnout i na problematiku regulace funkční. Je zřejmé, že územní plán vymezuje funkční využití jednotlivých ploch na poměrně vysoké úrovni obecnosti. Územní plán Tanvald tak na cca 8 a půl stránkách (20 – 28) vymezuje možné stavební efektivy a rozděluje je do jednotlivých funkčních kategorií. Je zřejmé, že takový výčet nemůže obsáhnout veškeré možné specifické druhy staveb, které v území mohou být navrhovány. Naprosto jedinečný, v celé Evropě zatím minimálně vyzkoušený záměr hlubinné geotermální elektrárny, v tomto řízení posuzovaný, je toho sám důkazem. Typicky pro takovéto situace tedy obsahuje ustanovení § 90 stavebního zákona požadavek na posuzování souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování. Územní plán tedy vymezuje určité mantinely, ve kterých se musí navazující správní řízení pohybovat. Tímto vnáší do budoucího správního rozhodování míru právní jistoty odpovídající jeho měřítku a obecnosti regulace. V rámci konkrétního správního řízení je posuzován dále soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování. Tento soulad může být potvrzen či zamítnut, a to na základě posouzení konkrétních okolností vzešlých v rámci takového správního řízení, např. konkrétní technické či provozní parametry stavby, její dopad na soulad soukromých a veřejných zájmů apod.

Právě ve způsobu koordinace soukromých a veřejných zájmů byl nicméně postup stavebního úřadu shledán odvolacím orgánem jako chybný. Stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v případě stavebního záměru „Hloubkové vrty pro využití geotermální energie Tanvald – geotermální teplárna s elektrárnou“ proti sobě stojí veřejný a soukromý zájem a tyto dva zájmy jsou jednoznačně v rozporu. Výše uvedené dokládá stavební úřad tvrzením, že navrhovaná stavba má být umístěna prakticky ve středu města, jedná se o stavbu, která má charakter experimentu s možnými negativními dopady na občany, jejich majetek a život ve městě. Stavební úřad však neuvedl jaký konkrétní veřejný zájem je zde hájen, jestli veřejný zájem na zachování pohody bydlení, veřejného zdraví, života, nebo dokonce jiný veřejný zájem. Z toho důvodu tedy odůvodnění rozhodnutí postrádá vyhodnocení těchto zájmů (jak soukromého, tak veřejného) a jejich vzájemné porovnání a vyhodnocení, který zájem převyšuje. Samo o sobě to, že veřejný a soukromý zájem jsou v kolizi, ještě totiž neznamená, že stavební úřad může bez dalšího konstatovat, že je tedy záměr v rozporu s ust. § 18 stavebního zákona, kdy právě cílem územního plánování je tyto dva

zájmy (soukromý a veřejný) koordinovat a dosáhnout jejich prospěšného souladu na rozvoj území. Je třeba mít na paměti, že ne každý kolektivní zájem je zájmem veřejným, ale musí jít zásadně o zájem obecně prospěšný.

Dále se odvolací orgán zabýval otázkou, zda je v daném případě možné přisvědčit odvolateli, že veřejný zájem je hájen pouze dotčenými orgány, které vydávají závazná stanoviska, a je tedy možné stroze konstatovat, že v případě všech kladných závazných stanovisek je dostatečně hájen veřejný zájem. Odvolací orgán však dospěl k závěru, že veřejný zájem musí být chráněn jak dotčenými orgány, tak i samotným stavebním úřadem, kdy je možné odkázat na nález ústavního soudu, který k této otázce uvádí (Pl. ÚS 24/04), že „*Veřejný zájem v konkrétní věci by měl být zjišťován v průběhu správního řízení na základě poměrování nejrůznějších partikulárních zájmů, po zvážení všech rozporů a připomínek. Z odůvodnění správního rozhodnutí pak musí zřetelně vyplynout, proč veřejný zájem převážil nad řadou jiných partikulárních zájmů. Veřejný zájem je třeba nalézt v procesu rozhodování o určité otázce (typicky např. o vyvlastňování) a nelze jej v konkrétní věci a priori stanovit. Z těchto důvodů je zjišťování veřejného zájmu v konkrétním případě typicky pravomocí moci výkonné a nikoliv zákonodárné*“. Z uvedeného vyplývá, že stavební úřad musí v rámci řízení stanovit chráněné veřejné zájmy v daném konkrétním řízení a nelze se pouze odkazovat na vyjádření dotčených orgánů.

K tomu je dále nutné dodat, že veřejný zájem je uveden již v ust. § 2 odst. 2 a 4 správního řádu a také v Ústavě a Listině základních práv a svobod, kdy dozajista, žádný specifický dotčený orgán tyto zájmy konkrétně nechrání, je nutné je tedy chránit vždy a to i stavebním úřadem v rámci územního řízení.

Všechny tyto aspekty je pak třeba porovnat, zvážit a vyhodnotit, který zájem na předmětné stavbě převažuje a zda je možné tedy stavbu povolit či žádost o vydání územního rozhodnutí zamítnout. Jak je uvedeno výše, odůvodnění stavebního úřadu je však v tomto případě velmi zjednodušené a činí tak rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek argument ve věci zhodnocení veřejného zájmů, jeho intenzity a jeho charakteru.

V této souvislosti lze dále stavebnímu úřadu vytknout tu skutečnost, že v případě vypořádání námitek účastníků řízení, které spadají do kompetence dotčeného orgánu, je nutné vždy vyžádat vyjádření dotčeného orgánu, který napadený veřejný zájem na jím svěřeném úseku hájí, nelze tedy stroze odkázat na závazné stanovisko tohoto orgánu, když v době jeho vydání z logické posloupnosti řízení, dotčený orgán ještě neměl námítky účastníků k dispozici a ve svém závazném stanovisku na ně konkrétně nemohl reagovat. V daném případě, kdy ze strany stavebního úřadu byla žádost stavebníka zamítnuta, se jedná spíše o formální vadu řízení a nikoliv vadu, pro kterou by dané rozhodnutí bylo zrušeno.

Ohledně bodu 3, ve kterém stavební úřad uvádí, že dle jeho názoru měl být záměr projednán na krajské úrovni a zapracován do Zásad územního rozvoje Libereckého kraje (dále jen ZÚR LK), jelikož jde o záměr nadmístního významu, pak odvolací orgán sdělujeme následující. Platné ZÚR LK sice nevymezují žádnou konkrétní plochu pro geotermální elektrárny, ale to neznamená, že by žádná takováto elektrárna nemohla být na území kraje zrealizována. Obecně není záměr geotermální elektrárny zpravidla typem záměru, pro který by bylo třeba vymezovat konkrétní plochu v zásadách územního rozvoje. Odvolací orgán neshledává důvody udávané stavebním úřadem pro nezbytnost prověření tohoto záměru v ZÚR LK za dostatečné. Fakt, že záměr může potenciálně ovlivnit podzemní území více obcí, ještě neznamená, že by musel být vymezen v ZÚR. V ZÚR LK nejsou vymezovány např. cyklostezky, ačkoliv se jedná o záměry, které leckdy zasahují nejen území více obcí, ale někdy i více států. Takovéto

„mezinárodní“ cyklostezky se také nemusí vymezovat v celorepublikovém dokumentu územního plánování, kterým je politika územního rozvoje. Je třeba rozlišovat mezi záměry nadmístního významu a záměry s vlivem na širší územní vztahy. Typickým případem je výstavba školského zařízení či objektu jiné občanské vybavenosti, do kterého mohou dojíždět žáci (či zákazníci, klienti apod.) z širšího okolí. Takové záměry se konkrétně nevymezují ani v územně plánovací dokumentaci obcí, obvykle se pro ně vymezují jen obecně různé funkční plochy, které připouštějí jejich výstavbu. Oproti tomu záměrem nadmístního významu, např. v oblasti energetiky, jsou kapacitní vedení velmi vysokého napětí, jejichž význam pro rozvoj energetiky je natolik strategický, že jsou tyto záměry následně sledovány i v krajské územně plánovací dokumentaci. Posuzovaný záměr rozhodně nesplňuje parametry takového významu, aby bylo nutné jej v zásadách územního rozvoje vymezovat. Natož přihlédneme-li k tomu, že výstavba tohoto zařízení je navržena jakožto ostravní systém, bez napojení na veřejnou distribuční síť.

Co se týče konkrétně obnovitelných zdrojů energie, uváděný úkol v čl. 176 Politiky územního rozvoje ČR, ve znění Aktualizace č. 1 nelze aplikovat tak, že dokud příslušný orgán ústřední státní správy MŽP ve spolupráci s MZE, MPO a kraji nezpracují odborný podklad pro vymezování lokalit vhodných pro využití obnovitelných zdrojů energie, nelze žádnou takovou lokalitu nově vymezovat v územně plánovacích dokumentacích obcí a krajů nebo o ní územně rozhodovat podle již vydaných územně plánovacích dokumentací. Nelze očekávat, že tento celorepublikový odborný podklad bude tak podrobný, aby vymezil i konečný seznam všech konkrétních lokalit pro umístění geotermálních elektráren. Navíc nelze zaměňovat úkol republikového územního plánování „zpracovat odborný podklad pro vymezování lokalit vhodných pro využití obnovitelných zdrojů energie při zohlednění územních podmínek pro zachování přírodních a kulturních hodnot a charakteru krajiny“ se zákazem výstavby takových zařízení do doby pořízení takového podkladu. Politika územního rozvoje zde zjevně směřuje k vyjasnění podmínek rozhodování správních orgánů v tomto oboru do budoucna. Tím ovšem nelze investiční aktivitu v oboru zcela zastavit, neboť práva a povinnosti jsou dána v právním státu pouze právními předpisy, nikoliv dosud nezpracovanými podklady.

S ohledem na výše uvedené tedy odvolací orgán uvádí, že z pohledu nadřazených dokumentů územního plánování nic nebrání stavebnímu úřadu posoudit záměr dle územně plánovací dokumentace obce.

Dalším nedostatkem, který odvolací orgán spatřuje ve vedeném řízení a následně i ve vydaném rozhodnutí je ta skutečnost, že nebyl ze strany stavebního úřadu zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Odvolatel uvádí, že v uvedeném případě jde o ostrovní systém, který lze plynule regulovat od nulového výkonu až po maximální výkon bez bližšího určení předpokládaného výkonu a tedy přesného určení účelu stavby.

Již v dokumentaci pro územní rozhodnutí musí být stanoven účel stavby (viz A.4 bod b)– příloha 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb), jelikož se stanoveným účelem souvisí i další otázky, které by měly být vyřešeny již v územním řízení a to například napojení stavby na technickou infrastrukturu (v případě, že bude využívána plná kapacita elektrárny a v případě zásobování teplem ostatních subjektů), možné negativní vlivy z provozu stavby, atd.

V dokumentaci pro územní rozhodnutí str. 31 souhrnné zprávy je uvedeno, že alternativně bude možné teplo nabídnout i jiným subjektům, tato alternativa však není dále v dokumentaci nikterak rozvedena a zpracována. Odvolací orgán upozorňuje, že všechny alternativy musí být zahrnuty již do územního rozhodnutí, jelikož v daném případě všechny uvedené alternativy mohou ovlivnit jak blízké okolí stavby, tak i vzdálenější okolí (například nutností vybudovat síť technické

infrastruktury) a je nutné tyto alternativy řešit komplexně už při umístění stavby. Kapacita a předpokládaný výkon (nikoliv pouze maximální) je nutností k posouzení nezbytnosti vybudování takového záměru a posouzení dopadu na veřejný zájem (jak je uvedeno výše), navíc u stavby takového rozsahu (tři 5 km vrty).

Odvolacímu orgánu v této souvislosti není jasné, k čemu bude v rámci ostrovního systému sloužit vyprodukovaná elektřina (není jasné, v jakém množství bude elektřina potřebná pro provoz samotného zařízení a v jakém bude dále složit dalším výrobním podnikům). Odvolací orgán se domnívá, že budovat výrobu elektřiny proto, aby zásobovala tuto výrobu elektřiny je zcela v rozporu s úkoly a cíli územního plánování, kdy dle nich je třeba vytvářet předpoklady pro udržitelný rozvoj v území a nikoliv pro vytváření ostrovního systému bez jakéhokoliv jiného užitku a bez napojení na rozvody elektřiny (vytvářet elektrárnu, která bude elektřinou a teplem zásobovat pouze sama sebe). Bez vyřešení těchto otázek, které jsou dle názoru odvolacího orgánu pro posouzení záměru v území zásadní, je nutné toto hodnotit jako vadu předloženého záměru, kdy bez komplexního zhodnocení není možné zhodnotit důvodnost tohoto záměru, včetně jeho rozsahu (hloubky vrtu).

Po vrácení spisu (po nabytí právní moci rozhodnutí o odvolání) bude stavební úřad pokračovat v řízení o žádosti o umístění stavby. Ve smyslu výše uvedeného právního názoru odvolacího orgánu, kdy je nutné vyzvat stavebníka, aby projektovou dokumentaci doplnil zejména o kapacitní zdůvodnění svého záměru a navazujících staveb na tento záměr, zhodnocení jednak maximálního možného výkonu, ale také předpokládaného výkonu včetně jeho možného odbytu a tedy i navazující technické infrastruktury.

V rámci dalšího projednání pak stavební úřad musí náležitě zhodnotit soukromé a veřejné zájmy, vzájemně je porovnat a zhodnotit, který zájem převažuje a na základě toho znovu o žádosti rozhodnout.

S ohledem na zjištění a výše popsané nedostatky, které jsou zásadního charakteru, které nebylo možné odstranit v rámci odvolacího řízení, bylo rozhodnuto tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno, tj. odvoláním napadené rozhodnutí bylo zrušeno a vráceno stavebnímu úřadu zpět k novému projednání.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí o odvolání se nelze dále odvolat, a proto je konečné (ust. § 91 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění).

RNDr. Kateřina Lauermannová
vedoucí odboru územního plánování
a stavebního řádu

Toto rozhodnutí musí být vyvěšeno na úřední desce Krajského úřadu Libereckého kraje, Městského úřadu Tanvald po dobu 15 dnů a současně zveřejněno i způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Vyvěšeno dne

Sejmuto dne

Obdrží:

účastníci řízení (do vlastních rukou nebo datové schránky)

1. ENTERGEO, SE, Podnikatelská 267, Praha 9 v zastoupení společností CHEMTEC engineering spol. s r.o., Alešova 147/10, Ústí nad Labem

účastníci řízení (veřejnou vyhláškou)

1. Město Tanvald, Palackého 359, Tanvald
2. GIVERNY, a.s., náměstí 14. října 1307/2, Praha 5
3. KREDIT CENTRUM s.r.o., Riegrovo náměstí 15, Semily
4. RWE Distribuční služby, s.r.o., Plynárenská 499/1, Brno
5. ČEZ Distribuce, a.s., Guldenerova 19, Plzeň
6. Severočeská vodárenská společnost, a.s., Přítkovská 1689, Teplice
7. Severočeské vodovody a kanalizace, a.s., Přítkovská 1689, Teplice
8. Tanvald 21. století, o.s., Žďár 104, Tanvald
9. ZO ČSOP Armillaria Liberec, Rychtářská 926/14, Liberec 14
10. Český rybářský svaz, z.s., Severočeský územní svaz, Střekovské nábřeží 975/51, Ústí nad Labem
11. osoby s vlastnickými nebo jinými věcnými právy k sousedním pozemkům a stavbám
 - katastrální území Šumburk nad Desnou: ppč. 34/6, stpč. 1100 s budovou č.p. 629 Šumburk n.D., stpč. 1019 s budovou č.p. 570 Šumburk n.D., stpč. 507 s budovou č.p. 419 Šumburk n.D., stpč. 601 s budovou č.p. 508 Šumburk n.D., stpč. 539 s budovou č.p. 448 Šumburk n.D., stpč. 934 s budovou č.p. 557 Šumburk n.D., stpč. 1060 s budovou č.p. 611 Šumburk n.D., stpč. 688 s budovou č.p. 234 Šumburk n.D., stpč. 395 s budovou č.p. 309 Šumburk n.D., stpč. 1015 s budovou č.p. 569 Šumburk n.D., stpč. 682/1 s budovou č.p. 15 a 18 Šumburk n.D., stpč. 679 s budovou č.p. 277 Šumburk n.D., stpč. 681/1 s budovou č.p. 34 a 36 Šumburk n.D., stpč. 1075 s budovou č.p. 616 Šumburk n.D., stpč. 629 s budovou č.p. 541 Šumburk n.D., stpč. 205/2 s budovou č.p. 337 Šumburk n.D., stpč. 362 s budovou č.p. 280 Šumburk n.D., stpč. 680 s budovou č.p. 278 Šumburk n.D., stpč. 559 s budovou č.p. 471 Šumburk n.D., stpč. 1082 s budovou č.p. 622 Šumburk n.D., stpč. 520/1 s budovou č.p. 434 Šumburk n.D., stpč. 609 s budovou č.p. 511 Šumburk n.D., stpč. 683 s budovou č.p. 44 Šumburk n.D., stpč. 562 s budovou č.p. 466 Šumburk n.D., stpč. 684 s budovou č.p. 55 Šumburk n.D., stpč. 685 s budovou č.p. 144 Šumburk n.D., stpč. 1084 s budovou č.p. 623 Šumburk n.D., stpč. 585 s budovou č.p. 500 Šumburk n.D., stpč. 646 s budovou č.p. 547 Šumburk n.D.
 - katastrální území Tanvald: ppč. 110/8, stpč. 1542, stpč. 989 s budovou č.p. 638 Tanvald, ppč. 1915/1, ppč. 1969, ppč. 1997, ppč. 117/1, stpč. 75 s budovou č.p. 159 Tanvald, stpč. 64/4 s budovou (bez č.p. nebo č.e.), stpč. 72 s budovou č.p. 149 Tanvald, ppč. 110/5, stpč. 915/1 a 915/2 s budovou č.p. 639 Tanvald, ppč. 110/10 a ppč. 110/13, stpč. 1211 s budovou č.p. 563, 564 a 565 Tanvald, stpč. 1050 s budovou č.p. 550 Tanvald, stpč. 1225/1 s budovou č.p. 561 Tanvald, stpč. 766/2 s budovou č.p. 533 Tanvald, stpč. 760 s budovou č.p. 547 Tanvald, stpč. 1047 s budovou č.p. 555 Tanvald, stpč. 95/1 s budovou č.p. 174 Tanvald, stpč. 1219 s budovou č.p. 572, 573 a 575 Tanvald, stpč. 588 s budovou č.p. 440 Tanvald, stpč. 556 s budovou č.p. 385 Tanvald, stpč. 489 s budovou č.p. 104 Žďár, stpč. 1048 s budovou č.p.

- 552 Tanvald, stpč. 1488 s budovou č.p. 616 Tanvald, stpč. 695 s budovou č.p. 493 Tanvald, stpč. 571 s budovou č.p. 412 Tanvald, stpč. 266 s budovou č.p. 18 Žďár
- k.ú. Smržovka: stpč. 3951/1 s budovou č.p. 1263 Smržovka, stpč. 1552/10 s budovou č.p. 1433 Smržovka
 - k.ú. Velké Hamry: stpč. 652/2 s budovou č.p. 595 Velké Hamry, stpč. 111 s budovou č.p. 516 Velké Hamry

dotčené orgány (veřejnou vyhláškou)

1. Ministerstvo životního prostředí, Vršovická 65, Praha 10 – Odbor výkonu státní správy V, Tř. 1. máje 858/26, Liberec
2. Ministerstvo průmyslu a obchodu, Na Františku 32, Praha 1
3. Obvodní báňský úřad pro území krajů Libereckého a Vysočina, Tř. 1. máje 858/26, Liberec
4. Drážní úřad, sekce stavební, oblast Praha, Wilsonova 300/8, Praha 2
5. Krajská hygienická stanice Libereckého kraje, územní pracoviště Jablonec n.N., Podhorská 62, Jablonec n.N.
6. Hasičský záchranný sbor Libereckého kraje, územní odbor Jablonec n.N., Palackého 4680/91, Jablonec n.N.
7. ČR – Státní energetická inspekce, územní inspektorát pro Liberecký kraj, nám. Dr. E. Beneše, 26, Liberec
8. MěÚ Tanvald, odbor stavební úřad a životní prostředí, Palackého 359, Tanvald (vodoprávní úřad, orgán státní správy lesů, orgán veřejné správy v oblasti odpadového hospodářství).

Dále obdrží:

1. Městský úřad Tanvald, stavební úřad
2. Vlastní 2x

Ověřovací doložka konverze do dokumentu obsaženého v datové zprávě

Ověřuji pod pořadovým číslem **82004709-171267-160212141317**, že tento dokument, který vznikl převedením vstupu v listinné podobě do podoby elektronické, skládající se z **11** listů, se doslovně shoduje s obsahem vstupu.

Zajišťovací prvek: **bez zajišťovacího prvku**

Ověřující osoba: **Martina Poláková**

Vystavil: **Liberecký kraj**

Pracoviště: **Liberecký kraj**

V Liberci dne 12.02.2016

82004709-171267-160212141317